

FITXA DE LECTURA

AQUESTA HISTÒRIA ÉS LA PERA

Amb aquesta activitat treballarem

Conscienciar sobre el desperdici d'aliments.

Durará

Una sessió.

Necessitarem:

Conte i p*óster "Aquesta història és la pera".

Cicles: 2, 3

Consideracions prèvies

Visibilitzar les il·lustracions del conte, perquè servisquen de suport a l'hora de narrar la història.

Desenvolupament

Prova d'atenció (opcional, dependent de l'edat de la classe)

En finalitzar la lectura, i dependent de l'edat de la classe, podem iniciar una ronda de preguntes per a assegurar-nos que han comprés el seu contingut. Hauran de respondre si les següents afirmacions són Vertaderes o Falses:

- A la nostra protagonista no li agrada ser un aliment.
- L'aspecte de les peres no és important perquè les trien.
- En la nevera de la casa passa molt de temps.
- Els xiquets la trien abans que els batuts.
- Molts aliments es passen setmanes en la nevera sense menjar-los.
- Abans d'una gran compra, a la casa acaben amb el que tenen en la nevera.
- Amb una menestra de verdures final, la nostra protagonista compleix el seu somni.

Cal reflexionar

Reflexionar sobre el contingut del conte, a partir de preguntes com aquestes:

- Per què són descartades algunes peres abans d'arribar a les botigues? creieu que això té sentit?
- Com creieu que se senten aqueixes fruites i verdures?
- Penseu en el treballat en la primera part de l'activitat: us serveix per a posar-vos en el lloc dels aliments que són descartats?
- Hi ha dos moments del conte en què apareixen exemples de desaprofitament d'aliments? Recordeu els detalls de tots dos?
- Quins són els motius que fan que aqueixos aliments acaben en el fem?
- Són conscients a la casa que estan malgastant aliments?
- Ix barat malgastar aliments?
- Alguna vegada heu vist a casa com es tiraven aliments al fem?, I en el col·legi o en algun altre lloc?

AQUESTA HISTÒRIA ÉS LA PERA

No podia creure-m'ho, les meues hores d'entrenament per a estar perfecta i la meua atenció per a rebre els raigs del sol començaven a donar els seus fruits:

-Aquest vestit verd em queda genial! vaig pensar mentre em veia reflectida en una gota de rosada.

En l'horta sempre vaig destacar pel meu intens color, la meua lluentor i les meues corbes perfectament definides. La pera ideal, la que totes les fruiteries voldrien tindre, la que totes les persones desitjarien menjar.

Perquè jo sempre vaig tindre clar el meu futur, el paradís somiat de qualsevol aliment: ser menjat per una persona.

Si, heu llegit bé! Per a una pera, el mateix que per a la resta dels aliments, aqueixa és la raó de la nostra existència. Som absolutament necessaris en el cicle de la vida, imprescindibles perquè altres éssers vius puguen formar-se, nodrir-se, viure! pot haver-hi una cosa més important?

No obstant això, no tot era alegria per a les fruites i verdures, ja que moltes no eren triades per a ser enviades a les botigues, només per tindre algun xicotet colp, una forma diferent a la de la majoria o una pell menys brillant. I el pitjor, tampoc eren destinades a alimentar als animals, o a fàbriques de conserves...anaven a parar directament a l'abocador!! Tota l'aigua que les havia regades, l'energia que s'havia gastat a transportar-les, l'esforç dels agricultors que les van cultivar...tot això tirat al fem!

Però jo, mentre creixia i engreixava, no pensava en aqueixes coses.

Estava destinada a alimentar a una persona i amb il·lusió esperava en l'arbre el moment de la recollida, al costat de la resta de les meues companyes.

No obstant això, quan va arribar aquest moment, les coses no van ser com havia imaginat; ens van arrancar de l'arbre sense cap cura, vam fer un llarg viatge en un incòmode remolc totes amuntegades i en arribar al nostre destí, una descàrrega a muntons.

Després d'un munt de dutxes amb aigua freda d'allò més desagradables, va començar el procés de selecció. Jo vaig anar passant totes les proves. Però no va anar així per a altres de les meues companyes que van ser carregades en contenidors i portades a l'escombriaire.

Al final, vaig aconseguir que em qualificaren amb la millor nota possible: "Pera Suprem". Això m'obria les portes de les botigues més exclusives.

I així va ser. El grup d'afortunades al jo que pertanyia, vam ser portades a "La botiga del Gourmet" una de les més exquisides del país amb cinc cistelles en la Guia Miguelín!

Allí vam poder conviure amb les millors fruites i verdures de temporada:

- "Ambient exclusiu, climatitzat, per a mantindre millor totes les nostres qualitats", deia una creïlla.

Prestatgeries de disseny i un botiguer que ens manejava amb guants blancs. Allò era vida! Record que aqueixa etapa va ser estupenda, només havíem de preocupar-nos de posar la nostra millor cara perquè ens triaren. I un dia em va tocar a mi. Molt contenta em van portar al costat d'altres fruites en una bossa de paper.

Quan arribarem a la casa, vaig veure amb alegria que hi havia xiquets:

- "Quin bé, podré contribuir al seu creixement amb totes les meues vitamines"!, vaig pensar.

A algunes les van col·locar en el fruiter, però a mi em van ficar directament en la nevera. Allí, fresqueta, em conservaria perfecta fins al moment de menjar-me.

Cada dia, la nevera s'obria, però no em triaven i, encara que no estava nerviosa, vaig començar a posar l'oïda en les converses dels altres. Dins, no tothom estava content. Hi havia molts aliments que portaven ací temps, i començaven a desanimar-se. Allò era nou per a mi, comprar aliments i no consumir-los?

Vaig conèixer a les components d'una menestra que estaven ficades en una tartera, i per senyals vaig poder entendre que, després d'anar a la taula i no ser menjades, les van ficar allí feia més d'una setmana!

I em vaig fixar en el venerable flascó de quètxup, Jenzi es deia, obert feia deu mesos!

- "És una mica artificial i passat de sucre, però amb mi faria bona parella", em va comentar una salsitxa que portava també un temps en la nevera. Jo, la veritat, estava decebuda amb els xiquets de la casa. Increïblement, el meu bell color verd no semblava ser un atractiu per a ells. Sempre que obrien el frigorífic, anaven directes a algun batut o iogurt.

Veient tot això, vaig comprendre que caigueren malament a tothom. Eren uns endollats! Al final, sempre eixien poc després d'arribar, i això que no tenien ni la meitat de nutrients que els aliments frescos i estaven plens de conservants! Així eren ells d'orgullosos!

Però el pitjor va arribar un dia en escoltar les persones de la casa com planejaven fer una gran compra.

Els més antics es van posar molt nerviosos i el pobre Jenzi es va tirar a tremolar:

"De hui no passe, segur que porten un pot nou".

Per què us poseu tan nerviosos per la "gran compra"? què significa?, pregunte.

"Significa que les persones es dediquen a comprar un munt de productes nous i ni tan sols miren ací dins abans de fer-ho. Quan tornen han de deixar espai per als nous, i clar, els que portem ací un temps... "- va dir amb tristesa una llanda de paté oberta.

Val, però llavors, us trauran per a menjar-vos! -vaig comentar animada.

Però molts em van mirar amb tristesa i ningú va dir res.

La vesprada va passar amb un ambient molt tibant en la nevera, tothom estava nerviós. Quan per fi sentim sorolls i van obrir la porta, va succeir el que m'havien comptat. Van començar a ficar en el frigorífic moltes coses noves i a emportar-se algunes de les més antigues: el recipient amb menestra, la salsitxa, també a Jenzi.

- "Adeu xiques", vaig dir amb tristesa. - "...van portar un nou flascó de quètxup".

Jo estava espantada, i assistia asustada a l'espectacle, intentat no cridar l'atenció.

Com la porta va quedar entreoberta, el que vaig veure em va gelar el suc: els tiraven a tots al fem!... Llavors, aqueix era el final dels aliments que ningú menjava! No podia entendre com, en aquella casa, continuaven comprant aliments mentre tiraven uns altres al fem.

Aqueixa nit, vaig dormir mal perquè començava a estar preocupada pel futur. Ara sentia el que era ser rebutjada, com moltes de les meues companyes. Jo sempre havia sigut una triada i, fins a aqueix moment, no m'havia posat en el seu lloc.

Al matí següent, vaig parlar amb els aliments que, com jo, portaven diversos dies en la nevera sense que ningú els fera el menor cas:

-“La nostra situació és crítica, ahir vaig veure com tiraven a les nostres amigues al fem”, en la cara de totes es podia veure la por, “hem de fer alguna cosa per a cridar l'atenció quan òbriguen la porta” vaig dir.

- “Hem d'aconseguir que els nostres majors competidors, els aliments recentment comprats, es queden en un segon pla. Els convencerem que en la part de darrere de la nevera s'està molt més fresquet i còmode”, va comentar la carlota.

-“Hem d'intentar col·locar-nos davant perquè siga a nosaltres a qui vegem no més obrir la porta”, va afegir la llanda d'olives. I ni curta ni peresosa, es va secundar amb la seua millor posa en l'encisam. A ella es van unir també diverses carlotes i mitja tomaca.

“Si en veure aquesta escena no s'animen a fer una ensalada, em rendisc!”, va dir.

I en aquell moment, escoltem fora de la nevera:

-“Hui en classe ens han contat que en el món hi ha moltes persones que passen fam, mentre nosaltres no parem de tirar menjar al fem però nosaltres no tirem menjar al fem, veritat papi?”.

Es va obrir la porta i va aparéixer el pare mirant-lo tot:

-“Clar que no, filla, ací procurem, ejem!, no tirar res...” va dir amb cara de circumstància, i després d'un segon va afegir: “I perquè veges, hui serem creatius! Prepararem el sopar utilitzant com a ingredients els aliments que més temps porten en el frigo. No podem deixar que acaben en el fem!”

-“Farem una ensalada abans que aquestes verdures es desbaraten”- va dir -
“i per a postres una macedònia de fruites!”

Totes ens sentim contentes. Havíem estat a punt d'acabar en el fem, però ens havíem salvat!

I per a aquesta història acabar, una cançó cantarem,
perquè si l'has compresa, has d'ajudar a difondre l'après:

Posa-li música a aquest rap
per al balafiament frenar.
Cada dia, munts d'aliments
tenen aqueix trist final.
A més d'un balafiament,
és una cosa injusta cal frenar-ho!
moltes persones no es poden alimentar,
mentre nosaltres no parem de malgastar.

Abans del menjar tirar,
pensa en el mal que causaràs.

Litres d'aigua per a regar cultius
tractors expulsant gasos nocius
aqueix menjar s'ha produït
i tu, no te l'has menjat.
Sigues responsable,
pensa en els altres,
i també el nostre planeta
t'ho agrairà.

Abans del menjar tirar,
pensa en el mal que causaràs.

Abans del menjar tirar,
pensa en el mal que causaràs.